

Amar Ličina

PREDNOSTI I MANE GROBLJANSKOG TURIZMA

Bio je jedan od najboljih novinara u zemlji.

Čim je njegov sin dipomirao žurnalistiku prepustio mu je mesto glavnog i odgovornog urednika.

Zatim je odlučio da se oprobao kao hotelijer.

U redakciji je upoznao dovoljno slikara da poklonjenim slikama ukrasi ceo hotel.

Organizovao je promocije, koncerte, festivale, napravio pravi kulturni centar.

Najdraže umetnike bi plaćao više nego bilo ko u državi.

Ali ih je ucenio da se moraju sahraniti na groblju pored njegovog hotela.

Planirao je da najbolje umetnike koje zemlja ima sahrani kraj svog hotela.

Govorio je da radi nešto veliko, od nacionalnog značaja.

Stranci mogu da dođu, prespavaju i vide ko su najznačajnije ličnosti naše umetnosti u XXI veku, govorio je.

Na početku je svima ta ideja bila bizarna i morbidna, ali s vremenom je sve više ljudi pristajalo da promeni lokaciju svoje večnosti.

Ipak, posao je krenuo nizbrdo s pojavom umetničkog groblja.

Kada je, pritisnut problemima, morao da angažuje biznis savetnika ovaj mu je rekao:

Humke su samo humke i nisu turistička atrakcija.

SLIKAR

F. i ja ga nismo voleli, on nas verovatno jeste.

Ostao je bez posla i preselio se u zaliv.

Često se javljao.

Sada sam lučki radnik, a može biti da ću postati deo posade, pa i kapetan.

Ljudi su ga viđali na jahti nekog bogatog košarkaša, održava je i čeka da gazda dođe na letovanje.

Dok čeka on gleda u planine i čudi se kako su tako blizu mora.

Gricka škampe, guta ostrige i čezne za devojkama u lakim letnjim haljinama koje defiluju po zalivu.

Kaže da morska voda produbljuje um, od pre par nedelja slika, a možda će i da piše.

F. i ja stalno dobijamo poziv: Dođite u zaliv, ovde je tako lepo, kao da ništa sem mora ne postoji, a vremena ima na pretek.

Sve dok gazda ne dođe na letovanje.

Kada govorimo o poeziji, F. mi često pominje svog druga.

Za njega, godina dana je bila isplaniran ciklus.

Zimi je u rodnom gradu radio kod pašenoga u pet šopu.

Leto je provodio na primorju, žena i on su radili u pekari i letovali.

Kraj proleća i početak jeseni su im bili rezervisani za putovanja, u istim plavim kaputima.

Jedino bi poezija odskakala od šablona, ona je bila stalno prisutna.

Jedne godine je napisao pesmu u proleće i papir ostavio u džep plavog kaputa.

S jeseni je ponovo pošao na put, u džepu je našao pesmu i razočarao se.

Poezija nije izdržala test rutine, sve ostalo jeste.

Kako F. kaže, do smrti, ničega sem nje se nije odrekao.

DESET DANA VELEGRADA

Svakoga dana u tri popodne u pratnji majke išao je na fizikalnu terapiju.

Vozio se na liniji osamdeset jedan, gledao košarkašku utakmicu, obilazio buvljake.

Poslednjeg dana, u svečanom odelu, obišao je dva muzeja i kupio falsifikat sliku Vladimira Veličkovića.

Poželeo je da je taj velegrad njegov zavičaj, ako velegradi mogu biti zavičaj.

Uveče je dva sata proveo u staničnom bifeu.
Devojka koju je tog dana video na biletarnici muzeja
je igrala tablič sa gazdom lokala.
Autobus za zavičaj kasnio je pola sata.

Osim lažnog Veličkovića, pobede Partizana i deset te-
rapija, ništa drugo nije uzeo velegradu.